

ROSELLA

မယ်လွင့်

အမှာစာ

မယ်လွင့်အား ကျွန်မ သိသည် မှာ မကြာလှသေး။ လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့် က ကဗျာဆရာ (ကို)စစ်ငြိမ်းက မယ်လွင့်နှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ မိတ်ဆက် မပေးခင် ကိုစစ်ငြိမ်းက မယ်လွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စကား ပလွင်ခံသည် ။ သူ (မ)၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်တွင် ကျွန်မ၏ အမှာ စာ လိုချင်သည် တဲ့ ။ ကျွန်မက မယ်လွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုစစ်ငြိမ်းကို မေး တော့ ကိုစစ်ငြိမ်းက သည် စာအုပ်သည် မယ်လွင့်၏ ပထမဆုံး လုံးချင်း ဆို သော်လည်း အရင်ကတည်းက ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးသူဟု ဆိုသည် ။ ယခု နောက်ပိုင်း ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေ ကျွန်မ မကြည့်ဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ လက်ရာ ကို ကျွန်မ မသိ။ ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်မှုများကို ကိုစစ်ငြိမ်းကလည်း ရိပ်မိပုံ ပေါ်သည် ။ လူချင်းတွေ့ပြီး စကား အရင်ပြောကြည့်ပါ။ ဖတ်ရသွက်သော အရေးအသား ဖြစ်သော်လည်း စိုးရိမ်စရာ အနေအထား မဟုတ်ဟု သူက အခိုင်အမာ ဆိုသည် ။

ထို့ကြောင့် မယ်လွင့်နှင့် ကိုယ်တိုင် လူချင်းတွေ့ပါရစေဟု ကျွန်တော် တောင်းဆိုလိုက်သည် ။ မယ်လွင့်က တစ်ညနေမှာ စာမူဖိုင်တွဲလေးနှင့် သူမ၏ အမျိုးသားကို အဖော်ခေါ်ကာ ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်လာသည် ။ မယ် လွင့်နှင့် စကားပြောကြည့်ရင်း သူမ၏ စာဖတ်အားကို အနည်းငယ် ခန့်မှန်း မိသည် ။ မယ်လွင့်က စာမူကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဖတ်ကြည့်ပြီး သဘောမတွေ့ လျှင် အမှာ စာ မရေးချင်လျှင်လည်း ရပါသည် ဟု ဆိုသည် ။ မယ်လွင့် ပြန်သွားတော့ သူမ၏ စာမူကို ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်သည် ။

လုံးချင်းဟု ဆိုသော်လည်း စာမူကလေးက တကယ့်ပါးပါးကလေး။ "ရိုဆယ်လာ"ဟု အမည်တပ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ စတွေ့သည် ။ ရိုဆယ်လာနှင့် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ အမျိုးသားအကြောင်း ဖတ်နေရင် ကင်မီလီကို ကျွန်မ မြင်ယောင်မိသည် ။ မေကို ကျွန်မ မြင်ယောင်မိသည် ။ တကယ်ကတော့ မေနှင့် ကင်မီလီတို့ ထက် မေနှင့် ကင်မီလီတို့ လက်အောက် မှောက်မှားစွာ ဝင်သွားခဲ့မိသော အမျိုးသားများကို ကျွန်မ မြင်ယောင်မိသည် ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါမည်။

ရိုဆယ်လာသည် နီဖျဉ်းဖျဉ်း မိန်းကလေး ဖြစ်သည် ။ အပျော်မက်သော၊ အစစ အရာရာအပေါ် သံယောဇဉ်နှင့် ကရုဏာ မထားတတ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းနီကို စွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် အစဉ်သဖြင့် ဆိုးတတ်သူ၊ စိတ်ကို လေအလျင်လို လွင့်ပစ်တတ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည် ။ ရိုဆယ်လာသည် တိမ်းမူးဖွယ် ကောင်းသည် ။

လေလို ရောက် လာပြီး လေလို ပြန်ထွက်သွားတတ်သော တစ္ဆေသဏ္ဍာန် မိန်းကလေး ဖြစ်သည် ။ လူ့ဘောင် စည်းကမ်းများ ၊ ကျင့်ဝတ်များ ပုံစံတကျ ပတ်ဝန်းကျင် စသည် တို့ မှ သွေခွာနေသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည် ။

ရိုဆယ်လာကို တီထွင်သူ မယ်လွင့်သည် အကြောင်းအရာ သမားဖြစ်သည် ။ အရေးအသားသမား မဟုတ်။ သို့မဟုတ် အရေးအသားသမား မဟုတ် သေး။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သွေးဖည်နေသော ရိုဆယ်လာကို တီထွင်ရာတွင် သူမ၏ အားထုတ်မှုများကို ကျွန်မ တွေ့ရသည် ။ သူမ၏ ရိုဆယ်လာ ဖန်တီးမှုတွင် ကျွန်မ မျောပါရသည် ။ လှိုက်မောရသည် ။ မိန်းမချင်းပင် တွေ့ဆုံချင်စိတ် ကျွန်မမှာ ဖြစ်ရသည် ။ ရိုဆယ်လာနှင့် တွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသားသည် ခဏတာအားဖြင့် ကံကောင်းခြင်းသို့မဟုတ် တစ်သက်စာအားဖြင့် ရူးသွပ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် ။ တိမ်းမူးဖွယ်

ကောင်းသော ရိုဆယ်လာကို အမြင်အားဖြင့်ပင် ကျွန်မ တွေ့ဆုံဖူးလိုခဲ့လျှင် ယခု ရိုဆယ်လာနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံ ခဲ့ရသော အမျိုးသားအဖို့ မည်သို့ ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ကျွန်မလည်း တောင်တောင်အီအီ ရူးသွပ်သွားနိုင်ပါသည်။ ။

ရိုဆယ်လာကို စာ အခုမှ စဖတ်မည် (ဖြစ်သည်) ဆိုလျှင်ဖြင့် မဖတ်စေလိုပါ။ အူရိုင်းလေးတစ်ယောက်အဖို့ နေ့ခင်းပူပူတွင် ရမ်အစစ်တစ်ပက်ကို ရေမရောဘဲ သောက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်စေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရိုဆယ်လာအပေါ် ကျွန်မ နှစ်ပျော်မိသလို ရှင်တို့ လည်း ရိုဆယ်လာအပေါ် တစ်စုံတစ်ခုတော့ ခံစားကြရပါလိမ့်မည်။ များစွာသော သမားရိုးကျ အမှာ စာများ လိုစာရေးဆရာမ မယ်လွင့်အပေါ် ကောင်းပါသည် ၊ တော်ပါသည် စသဖြင့်တော့ အလုံးစုံ အာမခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်ငြား တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မအား "သည် စာအုပ်ကို ဖတ်ရသည့်အတွက် မည်သို့ စိတ်ဖြစ်ပါသနည်း"ဟု မေးလာခဲ့သော် ၊ ဥပမာ မြစ်ကမ်းပါးနားတွင် ထိုင်နေစဉ် မျောလာသော တစ်စုံတစ်ရာကို သစ်တုံးထင်ကာ "ဟာ ... ဟိုမှာ မိကျောင်းကြီး"ဟု အော်နောက်လိုက်ရင်းက တကယ်ပင် မိကျောင်းကြီး ဖြစ်နေသလို ဟု ပြန်ဖြေလိုပါသည်။ ။ အဓိပ္ပာယ် ရုတ်တရက် ဖော်မရ ဖြစ်သွားပါသလား။ ကျွန်မလည်း အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်ခဲ့ရင်းက ရိုဆယ်လာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ။

မယ်လွင့်

ကျွန်မလည်း စာဖတ်အား များစွာ လိုသေးသကဲ့သို့ မယ်လွင့်သည် လည်း စာဖတ်အား ဆက်တိုက် ဆက်လိုနေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယခုနှစ်အနည်းငယ်အတွင်း လူငယ်များ ယခင် ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်လောက်က ထက် ပိုပြီး စာဖတ်အား သန်လာကြပါသည်။ ။ အစဉ်အလာ သဘောအတွင်းမှ စာအုပ်စာပေများကို ဖတ်ရှုသူများ ရှိသလို အစည်အလာကို

ရုန်းကန်လာသော စာအုပ်စာပေများကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုဖတ်ရှုကြသော လူငယ်များကိုလည်း များစွာ တွေ့လာရသည်။ "အလိမ္မာ စာမှာ ရှိ"ဟူသော စကားသည် စာတိုင်းကိုလည်း ဆိုလိုဟန်မတူ။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်သူသည် အစဉ်အလာအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော စာအုပ်စာပေများကိုသာ နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်ပါမူ ရှိဆယ်လာနှင့် မထိတွေ့မိစေရန် ကျွန်မ ဆိုချင်ပါသည်။ ။ မယ်လွင့်သည် အစဉ်အလာကို ဖောက်ထွက်လာသော၊ ပြသလိုသော အကြောင်းအရာကို ထင်ရှားအောင် ပြသတတ်သော အမျိုးသမီး လူငယ် စာရေးဆရာမ (အသစ်) တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ ကျွန်မ ဆိုသောကြောင့် အစဉ်အလာကို အမြဲတစေ တမင်တကာ ဖောက်ထွက်နေတတ်သော အရိုင်းအစိုင်းမလေး တစ်ဦးဟု မယ်လွင့်ကို မမြင်စေလိုပါ။ ဖန်တီးလိုက်သော စာပေနှင့် ဖန်တီးသူတို့ အကြားတွင် လူတိုင်း မသိနိုင်သော ကွဲပြားခြားနားချက်များ ရှိနေနိုင်သည် ကိုလည်း သတိပြုစေလိုပါသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစဉ်အလာကို ဖောက်ထွက်နိုင်သော လူငယ်အမျိုးသမီး စာရေးဆရာများ နည်းပါးလွန်းပါသေးသည်။ ။ အစဉ်အလာမှ ကွဲထွက်လာသော ပုံစံသစ်များကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ။ ကျွန်မသည် လည်း လူငယ်များ ထဲမှ လူငယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုခေတ် ကျွန်မတို့ နိုင်ငံ အနေအထားနှင့် လူငယ်အများစုသည် လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။ ။ ထိုသို့ ဆိုသောကြောင့် လည်း အစဉ်အလာကို ဖောက်ထွက်တိုင်း စိတ်ဝင်စားပါသလော၊ အစဉ်အလာကို ဖောက်ထွက်တိုင်း ကောင်းသည် မည်၏ လောဟု မမေးကြ၊ မထင်ကြစေလိုပါ။ အစဉ်အလာမှ ဖောက်ထွက်တိုင်းလည်း အနုပညာ မမည်ပါ။ အရာရာတိုင်းသည် ကိုယ့်ခံယူချက်နှင့် ကိုယ်သာလျှင် နေထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကောင်းသည်။ ။ မကောင်းသည် ကို ကျွန်မ မဝေဖန်

လိုပါ။ အနည်းဆုံးတော့ မယ်လွင့်သည် နောင်နှစ် နှစ်ဆယ် သို့မဟုတ် နှစ် သုံးဆယ် ... သူမ ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်နေပါသည်။ ။

မယ်လွင့်နှင့် ကျွန်မ အရေးအသားပိုင်းရော အကြောင်းအရာပိုင်းပါ ကိုင်တွယ်ပုံ တစ်ခုမှ မတူညီကြပါ။ တူညီသည် က တစ်ချက်တည်း ရှိ ပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ ဘာမက်ဆွေချ်မှ မပေးပါ။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ...

ချိုပိန်းနောင် (စာရေးသူ)

၂၁၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၇။

မယ်လွင့်အတွက် မမှာချင်လို့ ရေးတဲ့စာ

မယ်လွင့်ရဲ့ "ရိုဆယ်လာ"ဟာ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေကတည်းက အ ရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝမ်းသာရပါတယ်။ "ရိုဆယ်လာ"ဟာ မယ်လွင့်ရဲ့ ဂုဏ်ယူဖွယ် ထုတ်ကုန်တစ်ခုပါပဲ။

စာမျက်နှာ ၉၀ ဝန်းကျင်ခန့်ပါတဲ့ ဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ လှပ ညက်ညောတဲ့ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ဆိုရင်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ "ရိုဆယ် လာ"ကို ကျွန်တော်ကတော့ သံပရာသီး ညှစ်ထားတဲ့ ဗောဒိကာတစ်ခွက်နဲ့ တူတယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ ပြင်းတယ်။ ခံတွင်းရှင်းတယ်။ မူးလည်း မူးတယ်။ ပျစ်ချဲ့ အီဆိမ့်နေတာမျိုး မဟုတ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ခဏခဏလည်း ပြန်ဖတ်ဖြစ်သလို ဖတ်ပြီးတိုင်းလည်း အော်ဆဲမိပါတယ်။

မြတ်နိုးရပါသော အယုတ်တမာမ

ကြင်နာရပါသော မကောင်းဆိုးဝါးမ

စွဲလမ်းတပ်မက်ရပါသော မြွေဟောက်မ ရှိဆယ်လာဟာ သင့်ကို နာကျင် မုန်းတီးစရာတွေပဲ ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အလိုမကျ ပေါက်ကွဲမှုတွေပဲ ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်းဖွယ် ဆုံးရှုံးမှုတွေကိုပဲ ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖမ်းလို့ မမိတော့တဲ့ စိတ္တဇလိပ်ပြာတွေကိုပဲ သင် ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လွတ်သွားတဲ့ ရထားတစ်စင်းကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် လက်မှတ်ဖြတ်နေမိမှာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖြူစင်အေးမြတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရှာဖွေတဲ့ မျက်လုံးတိုင်းကို ရှိဆယ် လာက ဆားနဲ့ ပတ်ပြီး ပါးကို ပိတ်ရိုက်ပြီး ချစ်ခြင်းရဲ့ အခြားသော မျက်နှာ တစ်ခုကို ဝံပုလွေတစ်ကောင် အစွယ်ဖြူပြသလို သင့်ကို ပြသမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထို့အတူ သင် ရှိဆယ်လာဆိုတဲ့ မြွေဟောက်မကိုလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိစေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နာကျင်မှုကို စွဲလမ်းတဲ့ pain pleasure သင် ရရှိပါလိမ့်မယ်။

Happy ending တွေကို မယုံကြည်တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အချစ်ဆိုတာ ပျော်စရာ မဟုတ်ကြောင်း ယုံကြည်ဖို့ လုံလောက်ခဲ့ပြီလေ။

စစ်ငြိမ်း

ဒုတိယအကြိမ်အတွက် အမှာ မဟုတ်တဲ့ "စကား"

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ ပထမအကြိမ်တုန်းကလိုပဲ ရှိဆယ်လာဟာ

ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်မှာ ကျွန်မဆီကို ထပ်ပြီး ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရေနစ်ခါနီးတိုင်း မျောပါလာတဲ့ အသက်ကယ်ဘောကွင်းကို ဖမ်းဆုပ်မိသလိုမျိုး ရိုဆယ်လာ့ဝိညာဉ်ကို မှီပြီး ကျွန်မ ပြန်ရှင်သန်ခွင့် ရပြန်ပါပြီ။ ရိုဆယ်လာနဲ့ အတူ ကျွန်မလည်း ရှင်တို့ ဆီကို တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် ...

မယ်လွင့်

၁။ စွဲမက်ရပါသော ရိုဆယ်လာ

"နင် ဆေးလိပ်တွေ သောက်နေတာလား"

ကျွန်တော် အဲဒီလို ပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူ့မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ပေါ်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အနီရင့်ရောင်က ထင်လင်း ဖူးကြွနေသည် ။ အနီဆိုပေမဲ့ အနီစစ်စစ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက လွဲရင် ဘယ်လိုခေါ်ရမယ့် အရောင်မှန်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ သူ ပြောဖူးတဲ့ ဘာမြို့နာမည်နဲ့ ခွဲခြားတယ်ဆိုလား၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံး သုံးလုံးကို brand နာမည်ပေးထားတဲ့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းနီကို ဆိုးထားတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ရဲရင့်ဖူးကြွနေတယ် ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော် သိတယ်။

အဲဒီ နှုတ်ခမ်းလွှာကြားမှာ Mild Seven Menthol စီးကရက် ဖြူဖြူက တွဲလဲခိုချိတ်လို့ ... သူ စားပွဲဆီကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို ရှာဟန်ပြင်တော့ ကျွန်တော် အလိုက်တသိနဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက မီးခြစ်ကို အမြန်ထုတ်ပြီး မီးတောက်ကလေးကို သူ့ရှေ့အရောက် ပို့ပေးလိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းရဲရဲကို အပေါ်နှုတ်ခမ်းကလေး တစ်ဖက်တည်း တွန့်ချိုးပြီး ဖန်တီးလိုက်တဲ့ အပြုံးဟာ မျက်စိအမြင်ကနေ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲကို ဖောက်ပြီး ဝင်ရောက်သွားတဲ့ အခါ ကျေးဇူးလို့ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

သူက သူ့နှုတ်ခမ်း ရဲရဲရင့်ရင့်တွေကို စု၊ မျက်လုံးကို မှ ဝိတ်၊ မျက်နှာကို မော့ပြီး အငွေ့တွေကို အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းတယ်။ ခပ်မှ ဝိန်မှ ဝိန် အဝါရောင်မီး လဲ့လဲ့လင်းနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ သူဟာ နတ်ဆိုးမတစ်ကောင်နဲ့ တူ

တယ်။ အနက်ရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားလို့ သူ့ဆံပင် အနက် ရောင်တွေဟာ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ဖွာရရာကြဲပြီး အရိုင်းဆန်ဆန် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြန့်ကျဲလို့ ။ မလင်းတလင်း မီးရောင်အပြင် စီးကရက် အငွေ့တွေ ကြောင့် သူ့မျက်နှာ ကောက်ကြောင်းကို ဝါရွှေမှုန်ဝါး ... မှ ဝိတ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေရဲ့ မျက်တောင်အရိပ်ဟာ သူ့ပါးပေါ်မှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် အရိပ် ကလေးတွေအဖြစ် ထင်နေတယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့် လာပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဆီကို ခေါင်းငဲ့စိုက်ကြည့်လာတဲ့ သူ့အကြည့်မှာ တစ်စက္ကန့် လောက်တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မပါဘူး။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ မှ မျက်ခုံးတစ်ဖက် ကို ပွင့်ပြတယ်။ ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြတော့ သူက မျက်လုံးတွေ လွှဲသွားပြီး နှုတ်ခမ်းရဲရဲကြားက သွားကလေးတွေ ပေါ်လာတဲ့ အထိ ပြုံး တယ်။ စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ထပ်ရှိုက်ပြီး ပြာခံခွက်ထဲ ထိုး ခြေပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ကျွန် တော့်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း စီးကရက် မီးခိုးတွေကို ကျွန်တော့် မျက်နှာဆီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်တယ်။

အရိုင်းဆန်ဆန် ဖွာရရာကြဲနေတဲ့ အနက်ရောင် ဆံပင်တွေနဲ့ ဘောင်ခတ် ထားတဲ့ အဲဒီမျက်နှာပေါ်က အိုပုံစံ စုထားတဲ့ ရဲရဲရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းအဝိုင်း ကလေးဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို လောင်မြိုက်စေတယ်။ သူ့ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲပြီး မျက်နှာချင်း ကပ်လိုက်တော့ သူ့ဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရ တယ်။ Menthol ရနံ့နဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးဟာ စိုစွတ် ပူနွေးလို့ ။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို မှ ဝိတ်ထားလိုက်မိတယ်။

၂။ ယစ်မူး တပ်မက်ရပါသော ရိုဆယ်လာ

ရိုဆယ်လာဟာ ကျွန်တော် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောပစ်ဖို့ လူပီသ
စွာ အတ္တရိုဖို့ ၊ မိုက်ရူးရဲဆန်ဖို့ ၊ စည်းမျဉ်းတွေကနေ ချိုးဖျက်ဖောက်ထွက်ဖို့
လုပ်နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာပေါ်က တစ်ဦးတည်းသော သူပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သူနဲ့ တွေ့
တိုင်း ဟန်မဆောင်နိုင်တဲ့ သူ၊ မထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ သူ ဖြစ်သွားလေ့ ရှိတယ်။
သူဟာ အပြုံးတွေနဲ့ တင် ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ်နိုင်တယ်။ ရိုဆယ်လာဟာ
ကျွန်တော့်ရှေ့ ရောက်တိုင်း ဟန်ဆောင်တာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကို
ကောင်းနိုးရာရာတွေကို ညန်ပြီး ပြောပြတိုင်း စီးကရက်ဖွာရင်း ငြိမ်သက်
နားထောင်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုက်နာဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ နားထောင်
တာ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

သူက ပြန်ပြောတယ်။ "နင် ပြောတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ ငါ မသိတာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ နင် သိပါတယ်။ ငါ လုပ်ချင်တာ၊ ငါ ဖြစ်ချင်တာ၊ ငါ့ဆန္ဒ၊ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့
ဘာသာငါ ဖန်တီးနေမှာ ပဲ။ ဘယ်သူ့ ထိန်းကျောင်းမှုမှ တကူးတက မလိုဘဲ
အခု အရွယ်အထိ နေလာတဲ့ ဥစ္စာ။ ငါ့ကို နင့်စကားတွေကို အလေးမထား
ဘူးလို့ မပြောနဲ့ ။ ဘယ်သူ့စကားကိုမှ အလေးမထားလို့ အထူးအဆန်းတွေ
မလုပ်စမ်းပါနဲ့ "တဲ့ ။

ဒီလိုတွေ သူပြောလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်
ဆိုတာမျိုးကို သူ နည်းနည်းမှ ထည့်တွက်ပြီး တွေးပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်က
"ဒါဆို ငါ ပြောတာကို ဘာလို့ အစအဆုံး နားထောင်လဲ။ လုပ်ချင်တာ လုပ်
မယ့်အတူတူ သေသေချာချာ ဘာဖြစ်လို့ နားထောင် နေခဲ့သေးလဲ"လို့
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောတဲ့ အခါ ... ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို ဆွဲညှစ်ပြီး ပြုံး
ရင်း "နင့်အသံကို နားထောင်နေချင်လို့ ပေါ့ဟ"လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်
တော့်ရဲ့ ဒေါသတွေဟာ သူ့အပြုံးအောက်မှာ နေရောင်ခြည် ရောက်လာတဲ့
အခါ ပျောက်သွားရတဲ့ နှင်းတွေလို တစ်စစီ ကွယ်ပျောက်ရတော့တာပါပဲ။

သူနဲ့ အတူရှိနေဖြစ်တဲ့ အချိန်တချို့မှာ ရိုဆယ်လာဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ကလေးတစ်ယောက်လို အမျိုးမျိုး ဆော့ကစားတတ်တယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့် ကျောဘက်မှာ မှောက်လျက် အိပ်ရင်း ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ခါးကို တွယ်ဖက်ပြီး လက်သည်းရှည်မရှိတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေက ကျွန်တော့် ဗိုက်သားနဲ့ ခါးပတ်လည်ကို တရွရွ လျှောက်သွားရင်း ကျွန်တော့်ကို အသည်းယားအောင် လုပ်တတ်တယ်။ "ယားတယ်ကွ"လို့ အော်ရင်း သူ့လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းချုပ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေ ကြားကနေ မြွေကလေးတွေလို တွန့်လိမ် လွတ်ထွက်သွားတာချည်းပဲ။ ရွစိ ရွစိနဲ့ အသည်းယားစရာ လက်ချောင်းကလေးတွေရဲ့ ဒဏ်ကို တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းတောင့်နေအောင် အံကြိတ်ခံထားလည်း တစ်ချက်လောက် လွတ်ထွက်မိတဲ့ ခဏ မထိန်းနိုင်အောင် ကျွန်တော် တွန့်သွားတာကို သဘောတကျနဲ့ တဟားဟား အော်ရယ်တတ်တယ်။

လက်ချင်းချိတ်ပြီး လက်မ လိုက်ဖမ်းတမ်း ဆော့ဖို့ အတင်းပူဆာတယ်။ လက်သည်းညှပ်ပေးဖို့ ဂျီတိုက်တယ်။ ကျွန်တော် COC ဆော့တဲ့ အခါ war တိုက်နေတုန်း Home Button ကို နှိပ်ပစ်တတ်တယ်။ လက်မောင်းတွေ ကြားထဲ တိုးဝင်ပြီး ပုံပြင်တွေ ပြောပြခိုင်းတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှာ ခေါင်းအုံးပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ငေးရင်း ပုံပြင်နားထောင်တဲ့ သူ့မျက်နှာကလေးဟာ ပကတိ ကလေးလေးလို ကြည်စင်နေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ငုံ့ပြီး သူ့နဖူးကို နမ်းတဲ့ အခါ သူက ခေါင်းအုံးထားတဲ့ ကျွန်တော့် လက်မောင်းအရင်းကို သွားစွယ်နဲ့ ဖွဖွကလေး ကိုက်တတ်တယ်။ "ဟာ ... ခွေးစုတ်မလေး၊ သွားယားနေတယ်။ ကြည့်စမ်း"လို့ ပြောလိုက်ရင် ဒိန်းခနဲ မျက်စောင်းပစ်ထိုး၊ သူ့ကို ဖက်ထားတဲ့ လက်ဖျံကို

ဆွဲယူပြီး သွားရာ အကွင်းလိုက်ထင်အောင်လည်း ကိုက်တတ်သေးတယ်။

တစ်ခါတလေကျ သူဟာ စိတ်မကြည်မလင်နဲ့က ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလေ့ ရှိတယ်။ အိမ်ထဲဝင်တာနဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်ကို ပစ်ကန်ချွတ်၊ ကိုင်လာတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ သော့ ၊ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ စတာတွေကို အကုန်ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချ၊ မီးဖိုခန်းထဲ တန်းဝင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်၊ ဘီယာပုလင်းအဖုံးကို သွားနဲ့ ကိုက်ဖွင့်ပြီး တစ်ရိုက်ထိုး မော့ချပစ်တတ်တယ်။ ပြီးရင် ဘီယာပုလင်းဆွဲပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်မယ်။ ကျွန်တော့် ဗီရိုကို ဖွင့်ပြီး တီရှပ်တစ်ထည်ထည်ကို ဆွဲချမယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပုံချပြီး သူနဲ့ ရှည်လို့ ဂါဝန်အတိုလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် တီရှပ်ကို စွပ်မယ်။ ဖားလျားချထားတတ်တဲ့ ဆံပင်တွေကို သိမ်းကျုံးစုဆွဲပြီး အဆင်သင့် တွေ့တဲ့ ဘောင်လိပ်ပင်လို၊ ခဲတံလို၊ ထမင်းစား တူလိုဟာမျိုးတွေနဲ့ ထိပ်ပေါ်တင် ထုံးမယ်။ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းက ကုလားထိုင်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချပြီး "ဟဲ့ ... နင် သိလား"ရယ်လို့ အစချီပြီး သူ့ပြဿနာတွေကို တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမယ်။

ကျွန်တော်က စိတ်လျော့ဖို့ ပြောရင် "တိတ်စမ်း"ကနေ အစချီပြီး ပေါက်ကရ ဘာတွေမှန်းမသိတဲ့ ကိစ္စတွေ ဆွဲထည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်လန်ပန်းတစ်လန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့တော့တာပါပဲ။ တီရှပ်အပွ တိုနန့်နန့်နဲ့ ဆံပင်ကို ထိပ်မှာ တုတ်နဲ့ ထိုးပြီး ရန်ထောင်နေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ရယ်စရာ။ သူ ဘာတွေပြောပြော၊ သူ့အကျင့်ကို သိနေတဲ့ ကျွန်တော်က ဒေါသထွက်စရာတွေ လုပ်နေတယ်လို့ ကို မမြင်မိဘူး။ သူ ပြောသမျှ ကိုယ့် မကောင်းကွက်တွေဟာလည်း ကိုယ် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာတွေ၊ မကြားဖူးတာတွေမို့ ဂရုစိုက် နားထောင် မနေပါဘူး။ သိပ်အသည်းယားလာရင်တော့ စွာလန်နေတဲ့ မျက်နှာကို ရင်ခွင်ထဲ အတင်းဖက်

ထားလိုက်တယ်။ ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ ရုန်းကန်ရင်း ခဏနေတော့
ငြိမ်ကျသွားတတ်တာပါပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် ငြိမ်
သက် နာခံနေတတ်တယ်။

ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရိုဆယ်လာကို ချစ်တဲ့ အပေါ်မှာ
လိင်မှုရေးရာ သာယာမှုကို ဖယ်မထုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်
သလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တပ်မက်မိပြန်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူဟာ
တစ်ခါတစ်ခါ အတွေ့ သိပ်စပ်ပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျ သူမ အကြာကြီး
ပျောက်နေတတ်ပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော်က "နင် ဘယ်ရောက်နေ
တာလဲ"လို့ မေးရင် သူက ရှုတည်တည်နဲ့ ပြန်ကြည့်တတ်တယ်။ "ငါ နင်နဲ့
အိပ်လိုက်တာနဲ့က နင်ဟာ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို တရားဝင် သိခွင့်ရှိပြီ
လား"ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်တွေကို သော့ပိတ်သွားစေတယ်။
အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုးအရင် သူနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး လွန်ကျူးမိတဲ့
နောက်ပိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရေးမှာ ထူးခြား ပြောင်းလဲသွား
တာမျိုး သူ့ဘက်က မရှိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော်ကသာ သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်နှမလိုကနေ ရည်းစားလို၊
လင်မယားလို၊ နောက်ဆုံး ဘုရင်မနဲ့ ကျွန်ယုံတော်လို သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှ
အရာရာကို ပါဝင် ပတ်သက်ချင်နေမိခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ကို
လက်ထပ်ဖို့ မရည်ရွယ်သေးပေမဲ့ သမီးရည်းစားလို ဆက်ဆံရေးမျိုး
တည်ဆောက်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ "ပေါကြောင်ကြောင် အထာ
တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ "ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ စကားကို နာမိပြီး သူ့ကို မပတ်သက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါက ယောက်ျားပဲ၊ ဘာမှ နစ်နာစရာ မရှိဘူးဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ ရှောင်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မာနတွေဟာ သူ့မျက်နှာကို ထပ်

တွေ့လိုက်ရတဲ့ ခဏမှာ အလိုလို ပျောက်ကွယ်ပြီး ညှို့ချက်မိနေတဲ့
သားကောင်လို သူ့အနားကိုပဲ တဝဲလည်လည်နဲ့ ပြန်ရောက် လာခဲ့တာ
ချည်းပါပဲ။
